Ära mini walgele mehele,
Kees on walge kämmel walju.
Mini fa mustale mehele,
Kees on musta meel on tarka.
Kui ta juhtub jooratama,
Tulep tuppa kui tuine,
Tulep kamre kui kasfike
(wõi: kui fee kasfi)
Õikab korra õikab karfi,
Kui ep juhtu kuulerada
Tulep wõtab ja lügatab.
Tõufe linas lüpfa lehma
Tõufe kallis faada karja
(ehk: karga kana faada karja)
Walgepea jooda rofinas.
Munde kari karjaamaala
Meie kari karjaaias
Munde mullikad murula
Meie mullikad maasfa.

Walge mees.

Kui ta juhtub jooratama,
Tulep uksest sis uisep
Ukfe lauast lariseb.
Õikab korra, õikab karfi
Kui ep juhtu kuulerada.
Wõtab pilfa, wõtab wemla,
Wõtab pekfa pihta mõõda
Laani labaluida mõõda,
Tõufe liti lüpfa lehma
Tõufe atta faada karja.
Munde kari karjasmaala
Meie kari karjaaias
Munde mullikad marula
Meie mullikad maasfa. —

X.

Neiukene noorukene
Miks fa tõrgud mulle tulla
Mulle tulla, mulle olla,
Mul on õued õunapeufed
Aiad on mul marjapeufed.
Tuleaga ikka relukene!
Mul on aidad ammu walmis,
Sisfe tehtud siidi fängid
Noore noorika magada
Une naafa uinutada. —

XI.

Hans oli Harju, Jaan oli Järwa,
Hans oli Harju mees maadala,
Jaan oli Järwa poisikene.
Hans ei kunnud kütismaada,
Jaan ei loonud loomismaad,
Odrad (~~neid~~) kasvid neil ilusa,
Kaerad kasvid kannusjalad,
Need andsid hallile ilusa
Kõrrile kõwa lihada,
Et wõis sõita sinna maale,
Kus wõis töötu siia faada
Elada ifanda uisi,
Kändemata, küliwamata
Ilma rõõta, rammusetta,
Ei oli tarris talitajat
Ei ka otsi hoole kandjat
Ei ka mure pidajada. —

XII.

Tegin wõrsted woredad
Weriwommid woredama
Panin wõrsted woodiesse.
Weriwommid woodiesse.
Kafs sõi wõrsted woodiesta,
Weriwommid woodiesta,
Läks ta kasi sõnule.
Kafs läks kajult jõua otsa
Kasfi kuplunud kajusse,
Tõin mina külast kümme kõi
Kümme kõita, kümme meesti

Sõita läest fada kõrusta,
Wõisi rauda wesi kõisi.
Kausi kõwa kanepi kõisi.
Kõratasi nüne kõisi
Rasfatasi rauda kõisi
Katti läks kanepi kõisi
Kasfi jäänud kajusse.
Peremehel kasfi kahju,
Perenaesel wõrsti kahju.

XIII.

Oh mina waene waene lapsi
Kis on Jumal minda loonud,
Loonud minda lollineesta,
Lalli kulli mõllineesta,
Siis vinaste risusse
Perepoegade purusse
Palutõtarde tülisse!
Eks wõind luua looga puusse,
Ifa härja ikke puusse
Oma lehma lüpfikusse
Welle ratfa rangi puusse. —

XIV.

Kõla mul ütles kukku, kuku,
Kõila lapsed laala laala.
Kis ma kukun kurba lindu,
Kis laalan halwa lindu,
Mul põle puusse laulu fulge
Lagipaikas laulu lehte.
Wõored mehed hellad welled,
Istoge fee halli alla õue
Tooge mulle kõdust puusi fulgi
Laua pealta laulu lehte.
Siis mina laulan linna kuli,
Teenpin häälta tedre wõisi
Fajatanfa pordi wõisi
Häälitenfa ani wõisi. —

XV.

Küllaso mina laulaks
Kes mind lafes,
Küllaso mina kuluks
Kes mind kuules.
Kõrdan kõda kuulewada
Eesnale helkiwada
Taha panna rõõpuwada.
Kuljas kuulates külasfa
Sanfa mõistis mõisasfa:
See põle tüdrik teinud töõda,
Lapse waene näinud waesa
Kabu rangasta kudunud
Sebu sõna sõõdelenud,
Häält aga hästi elpitanud.
Sõnad pannakse tõhele,
Rapsitanfe raamatusse
Pistetanfe Piibelisse,
Torna tunnafe läwele
Kommuniste eedetanfe.

XVI.

Wares waanfus wahterisfa
Sõfe puutus pihlakasfe;
Ihunad kuksid mulgu alla
Sõjad poe uksfe alla
Kellad kuksid selgu alla.
Küla lapsed korjamaie.
Mikkel fai mütsi täie,
Külamees kübara täie,
Külanaene nartsa täie,
Ann fai aho luua täie,
Till fai pika põlle täie
Mall fai maoni särgi täie,
Mina ei saanud kedagi.

XVII.

Wanad naesed wallatumad,
Noored naesed nurjatumad,